

[Statsministeren.]

andre maaske bliver en saadan Vildtrigelighed, at det næsten er ved at blive en Plage for Beboerne i Omegnen. Da det tilmeld kun er en ringe Indtægt, der opnaas gennem Udlejning af Jagten i Klitplantagerne, er der efter min Mening Grund til nøje at overveje dette Spørgsmaal, og saadanne Overvejelser er i Gang om, at Staten muligvis selv overtager Jagten, efterhaanden som de nu løbende Kontrakter udløber. Det er altsaa en Bevægelse i modsat Retning af den, det ærede Medlem anbefaler.

Men jeg vil gerne overfor det ærede Medlem sige, at i Lystskove — og det er jo i videste Forstand et stort Begreb, idet det bl. a. omfatter Skovene her i Nordsjælland — der bør der af Hensyn til Publikum foretages en vis Fredning af Vildtbestanden, da Vildtet, Dyrene i Skoven, jo hører med til Skovbilledet; og da nu Vildtbestanden navnlig her i Nordsjællands Skove i Forvejen er overordentlig fattig — det vil enhver, der kender noget dertil, indrømme —, vil det forstaas, baade at det er en ringe Indtægt, der kan opnaas derigennem, og at det ogsaa i sig selv vilde være meget betænkeligt at udlevere Jagten til private Jagtudøveres Forgodtbefindende, hvorved Vildtet maaske helt vilde blive udryddet i disse Skove, der har et saa stort Publikumsbesøg.

Paa det direkte Spørgsmaal vedrørende Skovridernes Indtægt gennem Jagten kan jeg oplyse, at Skovriderne oppebærer 15 pCt. af Salget af alt Haarvildt, og de oppebærer desuden Indtægten af Jagten paa Ræve og paa Snepper. Hvad det beløber sig til, skal jeg ikke nøjagtigt kunne sige, men det menes, at den enkelte Skovrider har en Indtægt, der ligger mellem 100 og 200 Kr. om Aaret deraf, og dette Beløb er ikke større end, at det godt og vel kan dække Udgifterne ved selve Jagtens Udøvelse til Bøsser, Ammunition, Hundehold o. s. v. Selve Jagten i Statsskovene indbringer for alle Skovene et Beløb af 10 000 Kr. Det er ikke meget; men jeg tror, det vil blive væsentligt at opnaa væsentligt mere.

Det ærede Medlem Hr. Viggo Hansen rettede det Spørgsmaal til mig, om ikke et Andragende fra Vamdrup om Udførselstilladelse for Kartoffer kunde bevilges. Jeg skal i den Anledning meddele, at vi just nu i Landbrugsministeriet har modtaget en Indstilling fra Tilsynet med smitsomme Plantesygdomme — den er dateret 13. November — angaaende dette Andragende, og Tilsynets Udtalelser gaar ud paa, at medens man ikke tør gaa ind paa en

almindelig Dispensation fra Indførselsforbudet, da det viser sig, at Kartoffelbrokkens Smitstof trods Udsultning i hvert Fald holder sig levende i længere Tid, end de hidtil foretagne Afspærringer har virket, vil det dog kunne anbefale, at man for Vamdrups Vedkommende, hvor Sygdommen ikke har været set siden 1923, kan gaa ind paa visse Dispensationer, som saa nærmere bliver anført, og der vil i Overensstemmelse dermed nu fra Ministeriet tilgaa Andragerne Meddelelse om, at en saadan Dispensation kan gives.

Jeg tror dermed at have besvaret de forskellige Henstillinger, der er rettet til mig, siden jeg sidst havde Ordet. Jeg skal endnu paa Indenrigsministerens Vegne, da Indenrigsministeren desværre ved Dødsfald i sin Familie er forhindret i at være til Stede her i Dag, besvare en enkelt Henvendelse, der i Gaar blev rettet til ham. Det var det ærede Medlem Hr. Julin, som udtalte sin Beklagelse af, at Kristeligt Dansk Fællesforbunds Arbejdsløshedskasse ikke er blevet statsanerkendt. Jeg skal i den Anledning oplyse, at Indenrigsministeriet i en Skrivelse af 20. Oktober 1928 til Direktoratet for Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen har givet Tilsagn om at anerkende den af Kristeligt Dansk Fællesforbund oprettede Arbejdsløshedskasse, naar der foreligger en enkelt Ændring i den for Kassen udarbejdede Vedtægt. Det er ikke en Ændring angaaende Kassens Formueforhold, men en Ændring af ret uvæsentlig Betydning. Dette er meddelt Arbejdsløshedskassen under 26. Oktober 1928; det ærede Medlem vil altsaa se, at det, han udtalte Ønske om, allerede er sket.

Jeg skal sluttelig overfor det ærede Medlem Hr. P. Andersen, der i Aftes omtalte en Strid vedrørende forskellige Skrivelser, der er vekslet mellem Arbejdsløshedsdirektoratet og Svendborg Kommune, sige, at Forholdet angaaende disse forskellige Skrivelser og de Datoer, hvorpaa de er udfærdiget, indeholder saadanne Detailspørgsmaal, at hvis de ønskes nærmere drøftet her fra Talerstolen, vilde det være at foretrække, om det kunde finde Sted, naar Indenrigsministeren var til Stede. Men jeg skal dog paa den givne Foranledning oplyse, at efter det Materiale, der foreligger for Indenrigsministeriet — og andet kan jeg ikke udtale mig om —, er der neppe Grund til at tvivle om, at den paaklagte Forsinkelse med Hensyn til Refusionen fra Arbejdsløshedsfonden til Svendborg Kommune i væsentlig Grad skyldes, at den kommunale Hjælpekasse i det foreliggende Tilfælde ikke